

Puntdevista 94. La política és poder (19/12/2021)

Si hom prefereix dir-ho d'una altra manera, es pot afirmar que sense poder no es possible fer política, del tipus que sigui. Aquesta idea ha estat ben exposada per l'insigne filòsof Octavi Fullat, amb la seva habitual erudició i contundència, en el seu darrer llibre (*Fiblandes*), de manera que reconec la seva aportació al respecte. Però ara voldria aplicar els principis generals a la situació que ens toca viure a Catalunya en aquests temps.

El poder per materialitzar la pretesa política podrà ser divers: poder de la força bruta (exèrcit, policia, ...), poder legal (legislació, tribunals i jutges), poder econòmic (control dels recursos i les finances), poder demogràfic (majoria d'un determinat tipus d'individus en un territori)... I no cal dir quan convergeixen tots els poders en una sola línia d'actuació, que aleshores és tracta del poder omnívor, el que proclamava Maquiavel, en contraposició a les propostes de separació de poders del tan esmentat Montesquieu, i tan poc dut a la pràctica en l'estat espanyol. La resta de possibles suports de la política són pràcticament poesia: justícia, equitat, democràcia, be comú, etc.; cap element decisiu per a fer-la efectiva sense algun o alguns dels poders assenyalats.

Es dirà que a Catalunya ja en tenim de poder per aplicar moltes polítiques, si realment volem. I això serà realitat mentre aquestes polítiques no molestin als qui realment tenen més poder que nosaltres. Uns exemples seran il·lustratius. Crèiem que teníem poder legal per fer una Llei de Política Lingüística, i quan ha arribat l'aplicació concreta tribunals espanyols l'han fet d'impossible. Qui tenia el poder real, començant pel demogràfic, a més d'altres elements històrics i culturals, imposà una sola llengua oficial de coneixement obligatori a l'estat espanyol, i així s'han tombat, per exemple, propostes de coneixement de la nostra llengua per part de col·lectius professionals, com jutges i forces policials, per poder treballar a Catalunya; i no cal dir el què està succeint amb el català al sistema educatiu. I pensar que ara escoltem com alguns diuen que no s'ha de polititzar la llengua, ni l'escola, ...; sense comentaris.

No tenir poder econòmic real no permeté recolzar l'etiquetatge en català de tots els productes aquí comercialitzats, ni obtenir la residència al nostre país de grans corporacions, mentre l'estat ha provocat fins i tot la sortida d'empreses pròpies, sota el temor de boicots i persecucions legals. No tenir poder econòmic impedeix gaudir de les infraestructures que necessitem, a banda de les discussions internes que sobre certes obres poguéssim tenir a l'interior del país. No tenir prou poder legal i econòmic (sobre la nostra pròpia economia) impedeix que puguem negociar directament amb les plataformes digitals sobre la presència en elles de la nostra llengua.

No tenir poder armamentista no ens permet decidir el nombre de policies i l'armament i eines que necessiten per desenvolupar la seva funció, nacional i fora del nostre territori; ja no cal dir participar en les decisions de polítiques defensives de caire internacional. Això a banda de si nosaltres decidíssim tenir exèrcit propi o no. I no tenir aquest poder explica l'existència d'un exèrcit i uns cossos policials estatals que no estan sota les ordres de les autoritats del nostre

país, sinó que actuen d'acord amb ordres externes, sempre amenaçant amb intervenir si no els agrada el que decidim.

Se'n dirà que aquesta és la realitat que tenim, car no som un estat. Cert, aquesta és la nostra realitat, però si es vol canviar s'ha de començar per reconèixer-la, i no creure que tenim falsos poders, que arribat el moment es manifesten inexistents i, consegüentment, provoquen les pertinents frustracions. Els qui apliquen i s'alineen amb decisions que són contràries al nostre país ho fan perquè saben que no tenim poder suficient per aplicar les nostres. En conseqüència, solament ens resta l'alternativa d'aprofitar i explorar al màxim els àmbits de poder existents, que permetin aplicar les polítiques que desitgem, sempre partint dels criteris d'una societat que es governa democràticament, i mantenir-les front poders aliens. Però alhora hem de cercar poder en àmbits que superin aquell que ens és contrari, com és el cas de la Unió Europea. Vegem com ha estat gràcies al poder judicial de la U.E. que patriotes catalans no són a la presó; que ha estat gràcies a aquesta mateixa U.E. i a la OTAN que no hem tingut l'exèrcit desplegat als nostres carrers, quan hem decidit expressar-nos democràticament a les urnes sobre la nostra sobirania.

Els pobles s'han lliurat dels seus colonitzadors o dominadors mitjançant un confrontament de forces, de poder, a la fi, que els ha permès sortir vencedors, i així superar l' "*statu quo*" existent fins aleshores. El contrari és restar sempre supeditat a poders externs superiors, que mai no renunciaran a imposar-se. Insistim. Els nostres polítics han de cercar els poders que realment permetin dur a la pràctica les decisions polítiques, i aquest poder ha de ser l'econòmic en certs moments, el demogràfic dins de casa nostra, el legal fora de les fronteres estatals, ..., tot menys enganyar-se pensant que pots fer política sense tenir el poder necessari per aplicar-la. Però, això sí, quan tens poder s'ha de posar al servei de les persones i no fer-lo servir solament per a repartir càrrecs i sous entre els correligionaris.

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)